CHƯƠNG 2249

Đổi chỗ

Chiếc thuyền nhỏ này không lớn, mỗi chiếc chỉ có thể chở hơn trăm người!

“Đừng nóng vội!” Người đàn ông cảnh giới Thần Vương phất tay, nói: “Bây giờ lên thuyền mua vé nào... mỗi người một khối thần kim thượng phẩm!”

Lời này vừa nói ra, lập tức có người chửi ầm lên.

“Đúng vậy, chúng ta từ Thần Thành Thiên Huyền đến đây cũng chỉ tốn một khối thần kim thượng phẩm, sao ngồi một chiếc thuyền rách nhỏ xíu lại mất những một khối?”

“Đúng đó, chẳng phải đã đến khu vực lân cận rồi sao?”

“Thôi, chúng ta không ngồi chiếc thuyền rách này nữa, tự bay qua!”

“Bay qua cũng không phải không được, ta xem bản đồ rồi, chỉ cần nửa nén nhang là đến!”

Vị trưởng lão cảnh giới Thần Vương kia hừ lạnh một tiếng, nói: “Bay qua?”

“Các ngươi muốn chết thì ta không ngăn!”

“Ta đã nói rồi, chân nghĩa của sức mạnh bên trong nơi này không thể bị khuấy động. Nếu các ngươi bay qua, đó chính là cố ý phá hoại tài vật của Thần Quốc Thiên Huyền chúng ta. Đến lúc đó không cần ta ra tay, tự nhiên sẽ có cao thủ cảnh giới Thần Hoàng trấn thủ ở cửa bắt từng người các ngươi. Khi ấy sẽ không còn là chuyện chỉ mất một khối thần kim nữa đâu!”

Nghe hắn nói vậy, những người lớn tiếng kêu ca kia cũng đành ngậm miệng.

Mọi người ngoan ngoãn mua vé thuyền.

Một khối thần kim thượng phẩm, cho dù là cường giả cảnh giới Thần Vương cũng phải xót xa.

“Mọi người xếp hàng ngay ngắn, đừng nóng vội, cứ theo thứ tự mà lên thuyền!”

“Có thể lên thuyền rồi mới mua thần kim!”

Dưới sự sắp xếp của vị trưởng lão kia, mọi người lần lượt bắt đầu lên thuyền.

Rất nhanh, bảy chiếc thuyền phía trước đã chật kín người.

Những người còn lại chỉ có thể đứng tại chỗ chờ đợi.

Hạ Nhân đợi đủ một nén nhang mới lại thấy bảy chiếc thuyền đi tới.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã suýt nôn ra máu. Hóa ra bảy chiếc thuyền lần này chính là bảy chiếc lúc trước.

Dường như có người phát hiện ra manh mối, lớn tiếng nói: “Các ngươi chỉ có bảy chiếc thuyền rách nhỏ xíu này thôi sao?”

“Vậy phải chở đến bao giờ?”

Kiếm tiền thì chẳng ai nói gì, nhưng ít nhất cũng phải làm cho đàng hoàng những chuyện cơ bản nhất chứ. Tên này muốn kiếm tiền mà còn định qua loa lừa người.

“Không chờ nổi thì cứ bay qua!” Vị trưởng lão kia cười lạnh: “Bay sang bên đó, mỗi người phạt ba khối thần kim, các ngươi cứ nghĩ cho kỹ!”

“Thôi, ta bay qua vậy!”

“Ba khối thì ba khối, lão tử nhận!”

Chỉ trong chớp mắt, đã có hơn trăm người trực tiếp bay đi.

Rõ ràng những người này đều không thiếu tiền, lười phải chậm rãi chờ đợi.

Rõ ràng đối phương không cung cấp đủ thuyền, chính là ép ngươi bay qua, sau đó lại ngang nhiên thu phí.

Vài khối thần kim chẳng đáng là bao đối với lão tử, nhưng cũng phải mất mấy năm mới có thể dùng chúng để cường hóa.

Chẳng lẽ có thể bắt ta chờ cả năm sao?

Đừng nói một năm, đến một ngày cũng không thể chờ nổi.

Chỉ mất nửa ngày, Hạ Nhân đã lên được thuyền!

Chiếc thuyền nhỏ này rất bé, mỗi hàng có năm chỗ ngồi.

Tổng cộng hai mươi hàng, có thể ngồi một trăm người.

Bốn người Hạ Nhân cùng đi với nhau, đương nhiên ngồi cạnh nhau.

Mộ Thanh Đồng, Thái Chân và Trịnh Hồng Lộc ngồi phía trong, Hạ Nhân ngồi bên ngoài Trịnh Hồng Lộc, bên cạnh hắn vẫn còn trống một chỗ.

Rất nhanh, một nam tu sĩ đi tới ngồi xuống.

Người này mặc đạo bào màu nâu đỏ, thân hình cao lớn béo tốt, giữa trán cũng có một viên thần cách màu tím.

Thoạt nhìn, thần cách này cực kỳ giống thần cách Hồng Mông của Hạ Nhân, nhưng nhìn kỹ lại có chỗ khác biệt.

Hạ Nhân thi triển thần thông Động Hư Chân Mục, nhìn ra tu vi của đối phương là tầng thứ tư cảnh giới Thần Vương.

“Đạo hữu khỏe…” Tên kia lên tiếng.

Hạ Nhân gật đầu: “Ngươi khỏe…”

Kết quả tên kia lại nói: “Xin lỗi, ta đang nói chuyện với vị đạo hữu này, không phải với ngươi!”

“Ha ha ha… chỉ là tầng hai cảnh giới Thần Tôn mà cũng đòi làm đạo hữu của ta sao!”

“Phù...” Hít sâu một hơi, giả vờ như không nghe thấy, Hạ Nhân chậm rãi nhắm mắt lại.

“Xin hỏi đạo hữu tên gì?” Tên kia tiếp tục hỏi Trịnh Hồng Lộc.

Trịnh Hồng Lộc khách sáo nói: “Xin lỗi, chuyện này không tiện tiết lộ!”

Tên kia chẳng hề thấy lúng túng, ngược lại nhìn Hạ Nhân nói: “Vị đạo hữu này... hai chúng ta đổi chỗ cho nhau được không? Ta muốn cùng vị đại... khụ khụ... vị tiên tử này đàm luận đạo pháp giữa các cường giả cảnh giới Thần Vương!”

Hạ Nhân trợn mắt nhìn hắn: “Xin lỗi, ngươi là cảnh giới Thần Vương, nhưng không phải đạo hữu của ta!”

Tên kia cũng không tức giận, chỉ sững ra một thoáng rồi lập tức nở nụ cười khác: “Xin lỗi, vừa rồi là ta không đúng... ta xin lỗi ngươi!”

“Bây giờ có thể đổi chỗ với ta được không? Ta thật sự cần thảo luận đạo pháp với vị tiên tử này!”

“Hơn nữa...” Tên này lại hạ giọng nói: “Vị ngồi bên trong kia hiện giờ còn xinh đẹp hơn, chẳng lẽ các hạ không nghĩ đến chuyện làm quen đôi câu với nàng? Hai người đều là cảnh giới Thần Tôn, môn đăng hộ đối!”

Hạ Nhân hỏi: “Nếu các hạ cảm thấy vị tiên tử kia xinh đẹp hơn, sao không trực tiếp tìm nàng?”

“Thế thì không được!” Tên mặc đồ nâu đỏ nói: “Thứ nhất, nàng không phải kiểu người lão phu thích. Ta thích người đầy đặn…” Vừa nói, tên này vừa dùng tay khoa một vòng.

Trịnh Hồng Lộc tức đến mức mặt đỏ bừng.

“Thứ hai… nàng mới chỉ có tu vi cảnh giới Thần Tôn. Sau này nếu ly hôn, chẳng phải sẽ bị nàng chia mất một phần lớn tu vi của lão phu sao…”

“Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi…” Hạ Nhân chỉ vào Trịnh Hồng Lộc, nói: “Nếu ngươi kết thành đạo lữ với nàng, sau khi ly hôn không những không bị người khác chia mất tu vi, mà còn có thể chia tu vi của nàng!”

Người đàn ông kia lại lắc đầu, nói: “Chuyện như vậy ta không làm được, chỉ cần không bị người khác chia mất tu vi là được!”

“Bây giờ có thể đổi chỗ không?”

“Ngươi đổi chỗ với cô nương này cũng được!”

“Hai tin tức!” Hạ Nhân giơ hai ngón tay lên, nói: “Một tin tốt, một tin xấu, ngươi muốn nghe tin nào trước?”

Hạ Nhân nói: “Tin xấu là ta không muốn đổi chỗ với nàng, cũng không muốn đổi chỗ với ngươi!”

Người kia hỏi: “Thế tin tốt đâu?”

Hạ Nhân nói: “Tin tốt là nàng là đạo lữ của ta!”

Người kia lập tức nổi giận: “Mẹ nó, cả hai đều là tin xấu thì có!”

Trong lúc nói chuyện, chiếc thuyền nhỏ đã hạ xuống một tòa thành nhỏ.

Tòa thành nhỏ này rất bé, thậm chí có thể gọi là một thị trấn.

Nói ra thì nơi này cũng tương đương với địa phương tên Ngũ Đạo Khẩu mà Hạ Nhân từng đặt chân đến sau khi mới vào Thần giới và trốn khỏi nhà họ Hạ.

Cả nơi chỉ có một con phố, chiều dài chưa đến mười dặm, số lượng kiến trúc bên trên cũng không nhiều.

Nhưng người ở đây lại không ít, người qua kẻ lại tấp nập, dòng người chen chúc như mắc cửi.

“Được rồi!” Người lái thuyền nói: “Tất cả xuống thuyền đi... ai muốn đến Cảnh giới Chúa Tể thì cứ đi thẳng về phía trước, dùng thần niệm quét qua là có thể nhìn thấy lối vào!”

“Có thể mua vé ở chỗ lối vào!”

“Hả?” Trịnh Hồng Lộc vừa bước ra đã kinh ngạc thốt lên: “Hả? Còn phải mua vé nữa sao... trước khi vào bí cảnh Chúa Tể, vậy mà phải mua vé tận ba lần!”

“Đúng vậy!” Thái Chân nói: “Đúng là ngang ngược vô pháp vô thiên!”

“Đừng nói nữa, cứ qua đó xem trước đã...” Hắn quét thần niệm một lượt, lập tức tìm thấy lối vào bí cảnh, bốn người nhanh chóng đi tới.

Nơi này không cấm bay, chỉ trong vài nhịp thở Hạ Nhân đã hạ xuống trước lối vào Cảnh giới Chúa Tể!

Đây là lối vào của một trận pháp khổng lồ, xung quanh đều bị trận pháp bao phủ.

Xem ra bên trong trận pháp này chính là bí cảnh Chúa Tể!

CHƯƠNG 2250

Lực Đạo Thần Vương

Mộ Thanh Đồng nhìn trận pháp rộng lớn trước mắt, có chút kinh ngạc.

Bởi vì hắn vậy mà không thể nhìn thấy toàn cảnh trận pháp này.

Đẳng cấp tự nhiên cũng rất cao, cao đến mức ngay cả hắn cũng không nhìn ra được phẩm cấp cụ thể.

“Đám người kia đúng là vô liêm sỉ!” Thái Chân mắng nhiếc: “Lại nói bay lượn sẽ làm xáo trộn đạo pháp chân nghĩa gì đó ở đây!”

“Có đại trận bảo hộ như vậy, sao có thể làm xáo trộn được?”

“Để kiếm thêm một khoản tiền, vậy mà còn chia thành hai chặng bán vé!”

Không chỉ Thái Chân, xung quanh cũng có không ít người đang mắng nhiếc!

Có điều sau khi đến nơi này, muốn tiến vào cảnh giới Chúa Tể vẫn phải xếp hàng.

“Công tử, chúng ta có tiến vào cảnh giới Chúa Tể không?” Trịnh Hồng Lộc hỏi một câu.

Bởi vì ngay từ đầu, mục đích của Hạ Nhân không phải đến đây lĩnh ngộ chân nghĩa sức mạnh, mà chỉ muốn giao dịch với một tu sĩ sở hữu thần cách sức mạnh để lấy được một ít bản nguyên đạo pháp của đại đạo sức mạnh.

Nhưng sau khi đến đây, ý nghĩ của Hạ Nhân lại thay đổi.

Thứ nhất, bên trong chắc chắn có rất nhiều tu sĩ sức mạnh đang ngộ đạo. Muốn giao dịch thì ở bên trong cũng có thể giao dịch, hơn nữa e rằng giao dịch bên trong còn có khả năng lấy được bản nguyên cao hơn.

Thứ hai, đã đến rồi thì vào xem một chút có sao đâu?

“Xếp hàng đi, chúng ta cùng vào xem!”

Ở cửa đại trận có mấy chục tu sĩ Thần Vương cảnh canh giữ, ngược lại chẳng ai dám chen hàng ở đây hoặc xảy ra xung đột với người khác.

“Hê hê hê...” Bốn người Hạ Nhân vừa xếp hàng xong thì phát hiện tên mặc đạo bào màu nâu đỏ kia đã đi theo tới.

Hắn cười hề hề rồi xếp ngay phía sau Trịnh Hồng Lộc.

Hạ Nhân vội vàng đứng chắn phía sau Trịnh Hồng Lộc.

Hắn không muốn để tên đáng khinh này làm bẩn mắt nha hoàn của mình.

“Nhóc con... ta nói cho ngươi biết nhé... đẹp trai cũng vô dụng thôi!” Tên kia nói: “Trên đời này, cuối cùng vẫn là thực lực vi tôn!”

“Ngươi chỉ là Thần Tôn cảnh tầng hai, không bảo vệ được đạo lữ của mình đâu!”

“Có những lúc, quá mức cũng chẳng hay ho gì. Đứa trẻ ôm vàng, chỉ có thể rước họa vào thân!”

Hạ Nhân cười lạnh: “Vậy sao?”

“Thế thì ta muốn thỉnh giáo một chút, nó có thể mang lại tai họa gì cho ta?”

“Ha ha ha...” Tên kia cười mà không nói.

Dù sao đang xếp hàng ở đây, tên này cũng không dám tùy tiện ra tay.

Rất nhanh đã đến lượt bốn người Hạ Nhân.

“Có hai loại vé!” Nhân viên ở cửa bán vé nói: “Loại thứ nhất là vé vào cửa kèm bản đồ, cần năm khối thần kim thượng phẩm!”

“Loại thứ hai chỉ là vé vào cửa thông thường, không kèm bản đồ, cần bốn khối thần kim!”

Thái Chân nói: “Ba vé không bản đồ, một vé có bản đồ!”

Mua vé xong, bốn người xếp hàng tiến vào đại trận này.

Một luồng uy áp hùng hồn từ trên trời giáng xuống.

Loại uy áp này Hạ Nhân đã gặp rất nhiều lần: uy áp của Thần Đế.

Trong tầm mắt, ngoại trừ màng sáng trận pháp phía sau, phía trước là một vùng hoang mạc và sa mạc đá.

Thần niệm quét qua, trong phạm vi mấy trăm vạn trượng không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Trận pháp này thật sự quá lớn!” Thái Chân nói: “May mà chúng ta đã mua bản đồ!”

“Xem thử chân nghĩa mà vị Thần Đế sức mạnh này để lại rốt cuộc nằm ở đâu?”

Nàng nhìn ngọc giản rồi nói: “Đi theo ta... không xa đâu...”

Nói xong, Thái Chân trực tiếp bay vào hư không.

Bây giờ sau khi dịch dung, nàng mang hình dáng nam nhân, nhưng nếu là người có tu vi cao thì liếc mắt cũng nhìn thấu, chỉ là chẳng ai thật sự vạch trần nàng.

Mọi người theo Thái Chân hóa thành những luồng sáng bay đi.

Tốc độ của cả nhóm rất nhanh, chưa đến nửa tuần hương đã đáp xuống dưới một dãy núi khổng lồ.

Nơi này đã tụ tập không ít tu sĩ.

Hạ Nhân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bên ngoài dãy núi to lớn vô cùng này lại có một màng sáng khổng lồ bao bọc.

“Đây chính là khu vực cốt lõi!” Thái Chân chỉ vào trận pháp khổng lồ kia: “Chân nghĩa đạo pháp của Thần Đế nằm bên trong!”

“Nhưng tại sao lại có trận pháp ngăn cản nữa?”

“Không biết!” Hạ Nhân lắc đầu nói: “Có lẽ là để bảo vệ chân nghĩa sức mạnh ở đây không bị thất thoát?”

Hạ Nhân vừa nhấc chân, thần niệm cũng đồng thời quét ra. Hắn phát hiện trận pháp bên trong này cũng có một lối vào, tại lối vào còn có người bán vé.

“Phụt...” Nhìn thấy cảnh này, ngay cả Hạ Nhân cũng hơi không nhịn được: Tên khốn này đúng là chưa xong chưa chịu thôi mà.

“Rõ ràng chúng ta đã mua vé vào cửa rồi, tại sao còn phải mua vé nữa?”

Ở lối vào trận pháp, rất nhiều người bất mãn lên tiếng hỏi.

“Chư vị đừng hiểu lầm!” Có người đứng ra nói: “Vé các vị mua là vé vào cảnh giới Chúa Tể, đây là khái niệm đại Chúa Tể!”

“Trong nghịch cảnh của chúng ta được chia thành đại Chúa Tể và tiểu Chúa Tể!”

“Đại Chúa Tể có mặt khắp nơi trong toàn bộ đại trận, ở đây cũng có đạo pháp chân nghĩa của đại đạo sức mạnh nồng đậm!”

“Các vị cũng có thể lĩnh ngộ.”

“Nhưng thứ trên núi này là cảnh giới tiểu Chúa Tể...”

“Bởi vì số lượng tu sĩ có thể dung nạp có hạn, chúng ta buộc phải dùng cách bán vé để hạn chế lượng người, nhằm bảo đảm chân nghĩa cốt lõi không bị phá hỏng...”

“Có muốn tiến vào bí cảnh tiểu Chúa Tể hay không là hoàn toàn tùy ý các vị, chúng ta không hề ép buộc đâu...”

“Không muốn vào bí cảnh tiểu Chúa Tể thì lĩnh ngộ ở bên ngoài cũng như nhau cả!”

Không giải thích thì còn đỡ, giải thích xong, người bên ngoài càng mắng dữ hơn.

“Phu quân, phải làm sao đây?” Thái Chân nói: “Hay là ta không đi nữa, dù sao ta cũng chẳng muốn ngộ đạo!”

“Chúng ta cũng không muốn ngộ đạo!” Trịnh Hồng Lộc nói: “Bên trong này lộn xộn quá, không đi nữa. Công tử, hay là ngài tự đi đi!”

Hạ Nhân nghĩ ngợi rồi nói: “Cũng được, các ngươi ở đây chờ cho tốt, đừng chạy lung tung!”

Dù sao ba người này cũng không phải đến để ngộ đạo.

Hạ Nhân một mình đi đến lối vào trận pháp nhỏ kia, bỏ ra trọn vẹn hai mươi khối thần kim thượng phẩm để mua một tấm vé.

Hai mươi khối thần kim, quả thật đối với Thần Vương cảnh cũng là một khoản tiền lớn.

Đổi sang thần kim trung phẩm thì là hai mươi vạn khối.

Đổi sang thần kim hạ phẩm thì là hai mươi tỷ khối.

Sau khi tiến vào trận pháp nhỏ, Hạ Nhân quả nhiên cảm nhận được khí tức đạo pháp khác hẳn.

Chân nghĩa nơi này nồng đậm hơn bên ngoài không chỉ mấy chục lần.

Hạ Nhân hóa thành một luồng sáng bay lên cao, đáp xuống đỉnh núi của dãy núi kia.

Từ trên đỉnh núi nhìn xuống, lại có một thung lũng khổng lồ. Trong thung lũng đá vụn ngổn ngang, ngay chính giữa những tảng đá ấy lại có một dấu quyền khổng lồ rộng chừng mười vạn trượng.

Tất cả chân nghĩa pháp tắc của đại đạo sức mạnh đều phát ra từ dấu quyền này.

Nghe nói vị Thần Đế duy nhất của đại đạo sức mạnh từng đại chiến với Chúa Tể Chi Thần một trận, để lại dấu quyền này ở đây!

Người có thể đại chiến với Chúa Tể Chi Thần thật sự quá mạnh.

Xung quanh dấu quyền còn có vô số tu sĩ ngồi xếp bằng trên mặt đất, lần lượt lĩnh ngộ đạo pháp.

Đương nhiên, về bản chất, lĩnh ngộ thứ này cũng chẳng khác gì nuốt chửng bản nguyên.

Điểm khác biệt là đây là đạo pháp chân nghĩa do vị Thần Đế duy nhất của đại đạo sức mạnh để lại, đẳng cấp của nó cao hơn.

Xung quanh dấu quyền đã chật kín tu sĩ!

Hạ Nhân mở Động Hư Chân Mục nhìn qua, có Thần Vương cảnh, cũng có Thần Tôn cảnh, Thần Quân cảnh, thậm chí còn có mấy người ở Thần Hoàng cảnh.

Không ngoại lệ, giữa hai hàng chân mày của những người này đều là thần cách màu tím.

“Ra là vậy!” Lúc này Hạ Nhân mới phản ứng lại, lẩm bẩm: “Tên vừa định ve vãn Hồng Lộc khi nãy, hóa ra là một Lực Đạo Thần Vương!”